

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci žalobce: **J. Š.**, bytem A., proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí** se sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 01 Praha 2, v řízení o žalobě ze dne 30.5.2011 proti rozhodnutí **Krajského úřadu Karlovarského kraje**, se sídlem 360 21 Karlovy Vary, Závodní 353/88, ze dne 25.5.2011 č.j.: X o doplatek na bydlení a o nákladech řízení o kasační stížnosti žalovaného ze dne 3.9.2012 proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 31.7.2012 č.j. 17A 41/2011-31,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje ze dne 25.5.2011 č.j.: X se z r u š u j e pro vady řízení a věc se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Soud upozorňuje, že zákonem č. 366/2011 Sb. byl změněn i zákon č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, proto s účinností od 1.1.2012 je žalovaným **Ministerstvo práce a sociálních věcí** se sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 01 Praha 2, na něhož přešla působnost krajských úřadů, a nikoli Krajský úřad Karlovarského kraje, který byl odvolacím orgánem do 31.12.2011 (§ 77 odst. 1), jehož rozhodnutí ze dne 25.5.2011 bylo žalobou napadeno.

Včasnou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí správního orgánu, tj. Krajského úřadu Karlovarského kraje (dále jen **KÚ**), ze dne 25.5.2011, jímž bylo v odvolacím řízení rozhodnutí Městského úřadu Aš, odboru sociálních věcí a zdravotnictví

(dále jen **MěÚ**), č.j.: X (ze dne 6.4.2011) vydané dne 7.4.2011 změněno v jeho výrokové části tak, že slova „v souladu s ustanovením § 35 a § 66“ se doplňují slovy: „§ 33, § 34“ a ve zbylé části bylo napadené rozhodnutí potvrzeno, když tímto rozhodnutím MěÚ nebyla žalobci přiznána dávka pomoci v hmotné nouzi doplatek na bydlení s odůvodněním, že částka příjmu žalobce zvýšená o příspěvek na živobytí a příspěvek na bydlení a snižená o odůvodněné náklady na bydlení není nižší než částka živobytí žalobce, nelze mu proto dle § 35 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, v platném znění (dále jen **zákon**) stanovit výši dávky a v návaznosti na § 38 odst. 1 zákona nejsou splněny všechny podmínky pro vznik nároku na tuto dávku; z dávek státní sociální podpory mu byl v měsíci březnu 2011 vyplacen příspěvek na bydlení ve výši 1.315,-Kč. V žalobě zdůraznil žalobce mimo jiné svůj nesouhlas s názorem správního orgánu, protože jde o rozhodnutí, kde jeho odůvodnění se nezakládá na právnickém odůvodnění a vůbec se nezabývá námitkami odvolatele, tedy jde o rozhodnutí proti správnímu řádu, nedodržující právní rámec, odepírající mu základní práva a diskriminující jeho osobu; závěrem bylo navrženo zrušení napadeného rozhodnutí KÚ pro nezákonnost a překročení zákonem stanovené meze a jejich zneužití.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 25.5.2011 KÚ popsal průběh řízení a uvedl mimo jiné, že kvůli tomu, že Ministerstvo pro místní rozvoj dosud nemá k dispozici objektivní údaje o výši nájemného v jednotlivých regionech, městech a obcích, bylo na základě metodického vedení Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen **MPSV**) doporučeno pro účely zákona o pomoci v hmotné nouzi, do doby než bude k dispozici mapa výše „v místě a čase obvyklého nájemného“ v jednotlivých regionech, vycházet z výše „v místě a čase obvyklého nájemného“. Pokud nájemné doložené osobou převyšuje toto nájemné v místě a čase obvyklé, doporučuje se pak započítat pro účely stanovení výše dávek pomoci v hmotné nouzi právě nájemné v místě a čase obvyklé. S ohledem na možné situace se doporučuje ještě porovnání výše nájemného v místě a čase obvyklého s náklady na plochu bytu připadající na jednotlivé osoby, která je používána při stanovení nákladů na bydlení v rámci státní sociální podpory. Tzn. v případě, kdy byt obývá např. jedna osoba, doporučuje se započítat plochu 38 m² a pro účely porovnání se nájemné vypočte: započitatelná podlahová plocha x nájemné v místě a čase obvyklé na 1m² podlahové plochy. Žalobce hradí 3.800,-Kč nájemné měsíčně a podlahovou plochu bytu uvádí 5 m² a nájemné v místě a čase obvyklé v obci A. pro typ bytu obývaného žalobcem činí 34,-Kč/m², přičemž na základě doporučení metodického vedení se však při výpočtu nájemného vychází z podlahové plochy 38 m², takže nájemné v místě a čase obvyklé činí 1.292,-Kč (34 x 38 = 1.292) měsíčně, i když žalobce dokládá částku 3.800,-Kč; uveden byl i výpočet doplatku na bydlení s výsledkem 23,-Kč. Rovněž bylo uvedeno, že dne 28.3.2011 se uskutečnilo u správního orgánu prvního stupně (tj. MěÚ) ústní jednání v uvedené věci a v protokolu z tohoto jednání je zaznamenáno, že pan Š. uvedl, že rozpis plateb spojených s bydlením nemá, neboť tyto jsou zahrnuty v nájemném ve výši 3.800,-Kč; jmenovaný byl upozorněn na skutečnost, že mu bude celá částka započítána jako nájemné a tato skutečnost může mít vliv na výši dávky. Závěrem KÚ uvedl, že dospěl k závěru, že MěÚ postupoval v souladu s právními předpisy, když rozhodl nepřiznat žalobci požadovanou dávku ode dne 1.3.2011 na základě jeho žádosti podané dne 8.3.2011 (rozhodnutí nabylo právní moci dne 27.5.2011).

Ze zaslaného správního spisu soud zjistil, že jeho obsah nesplňuje náležitosti

stanovené v § 17 odst. 1 správního řádu (**zákon č. 500/2004 Sb.**), jelikož neobsahuje všechny podklady rozhodné pro vydání rozhodnutí stanovené zejména v § 50 odst. 1 správního řádu, tudíž není zřejmé, jak mohly správní orgány ve smyslu § 50 odst. 4 správního řádu hodnotit podklady, zejména důkazy, podle své úvahy a přitom pečlivě přihlídnout ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.

Poté zdejší soud *rozsudkem ze dne 31.7.2012 č.j. 17A 41/2011-31* zrušil rozhodnutí *Krajského úřadu Karlovarského kraje* ze dne 25.5.2011 č.j.: X a jemu předcházející rozhodnutí *Městského úřadu Aš, odbor sociálních věcí a zdravotnictví*, č.j.: X vydané dne 7.4.2011 pro vady řízení, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení.

Následně *Nejvyšší správní soud* (dále jen **NSS**) po podání kasační stížnosti žalovaného ze dne 3.9.2012 *rozsudkem č.j. 3 Ads 104/2012-40 ze dne 3.10.2013 zrušil rozsudek zdejšího soudu ze dne 31.7.2012 č.j. 17A 41/2011-31 a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení* s tím, že krajský soud nedostatky napadeného rozhodnutí částečně pojmenoval, ale nenabídl místo toho žádný alternativní postup, jakým by měl stěžovatel (či prvostupňový orgán) v dalším řízení pokračovat, neboť své rozhodnutí opřel jen o výtku formálních nedostatků ve smyslu § 68 odst. 3 zákona správního řádu, ve znění pozdějších předpisů. Bude tedy na krajském soudu, aby dostatečně zdůvodnil svůj závěr o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí původního žalovaného a dal žalovanému jednoznačný a srozumitelný pokyn, jak konkrétně měly orgány pomoci v hmotné nouzi v předmětné věci (*posouzení nároku žalobce na doplatek na bydlení*) postupovat a zda aplikovaly metodický pokyn žalovaného v souladu s účelem zákonné úpravy pomoci v hmotné nouzi tak, aby vyplnil mezeru po absentující právní úpravě cílového nájemného s účinností od 1.1.2011 v souladu se smyslem a účelem právní úpravy odůvodněných nákladů na bydlení v rámci posuzování nároku na doplatek na bydlení. K tomuto bude třeba, aby si krajský soud opatřil předmětný Metodický pokyn č. 4/2010, který je nepochybně zásadním podkladem pro rozhodování v této věci, a jenž při svém rozhodování k dispozici neměl. NSS také uvedl, že je třeba souhlasit s krajským soudem, že správní spis neobsahuje ani protokol o sociálním šetření ze dne 28.3.2012, na nějž žalovaný (*i původní žalovaný*) odkazoval stran skutkového zjištění o reálných bytových poměrech žalobce, a podobně jako v jiných prvostupňových rozhodnutích o dávce pomoci v hmotné nouzi odůvodnění neobsahuje vyčíslení cílového nájemného, které bylo žalobci započítáno do odůvodněných nákladů na bydlení; a to zejména zdůvodnění, proč nebylo započítáno nájemné v žalobcem tvrzené výši. K tomu NSS podotkl, že krajský soud neměl povinnost si tyto podklady vyžádat spolu s jiným správním spisem, neboť se jedná o natolik závažný podklad pro rozhodnutí ve věci, že musí být alespoň v kopii založen ve správním spisu vedeném v tomto konkrétním správním řízení, aby bylo zjevné, že tvrzený úkon správního orgánu byl v řízení o příspěvku na živobytí skutečně proveden a s jakým výsledkem. Stejně tak bylo záhodno, aby obsahem správního spisu byl i předmětný Metodický pokyn MPSV č. 4/2010, kterým správní orgány vyplnily předmětnou mezeru právní úpravy. Rovněž byl zmíněn rozsudek NSS ze dne 19.6.2013 č.j. 3 Ads 68/2012-27 dle něhož, pokud v rozhodném období byl žalobci přiznán příspěvek na živobytí, nemělo posuzování alternativy vzniku nároku na doplatek na bydlení uvedené v § 33 odst. 3 věty druhé zákona č. 111/2006 Sb. při rozhodování orgánů pomoci v hmotné nouzi místo. Závěrem bylo uvedeno, že v tomto řízení je krajský

soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s.ř.s.), zejména je povinen posoudit správnost aplikace Metodického pokynu MPSV č. 4/2010 a v novém rozhodnutí rovněž rozhodne o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti stěžovatele (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

S ohledem na *obsah připojeného spisu NSS sp. zn. 3 Ads 104/2012*, kdy žalovaný k podané kasační stížnosti připojil i předmětný Metodický pokyn č. 4/2010, nemusel si jej zdejší soud opatřit, jak jej zavázal NSS, ač i uvedl, že krajský soud neměl povinnost si předmětné podklady vyžádat a navíc dle NSS bylo záhodno, aby předmětný Metodický pokyn č. 4/2010 byl obsahem správního spisu žalovaného.

Podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen „správní orgán“). Ve věcech pomoci v hmotné nouzi *rozhoduje specializovaný samosoudce*, který má práva a povinnosti předsedy senátu (§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.).

Dle § 76 odst. 1 písm. a), b) s.ř.s. soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí a proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění.

Podle § 78 odst. 1 věta první, odst. 4 a 5 s.ř.s. je-li žaloba důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení. Zruší-li soud rozhodnutí, vysloví současně, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému, a právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán.

Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, jak vyplývá z § 75 odst. 1 s.ř.s., tj. v této věci k datu 25.5.2011, a je povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.).

V této věci se podanou žalobou domáhal žalobce zrušení napadeného rozhodnutí KÚ z důvodů shora uvedených. *Zdejší soud shledal i v dalším řízení z níže uvedených důvodů, že napadené rozhodnutí KÚ je i nadále nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, jelikož obsah správního spisu nedoznal změn a také, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá potřebnou oporu ve správním spisu předloženém soudu v tomto řízení*, což způsobuje vady řízení, proto byla žaloba opět shledána důvodnou i přes úspěšnost kasační stížnosti žalovaného, když kasační stížnost s připojenými předmětnými písemnostmi či vyjádření k žalobě, nejsou součástí napadeného rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí zjišťovaná soudem ex offio je pojmově spjata se soudním přezkumem takového

rozhodnutí, byla v této věci žalobcem namítána a shledána důvodnou.

Napadené rozhodnutí KÚ není zejména v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu, v němž je stanoveno, že v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Ve správním spisu předloženém v tomto řízení soudu, který má obsahovat všechny podklady, z nichž správní orgán vycházel při rozhodování, však nejsou tyto podklady pro vydání rozhodnutí založeny, když ani z žádného založeného dokladu nevyplývá, kdy a na základě jakých rozhodných skutečností bylo ve vztahu k typu bytu užívaného žalobcem vycházeno ohledně výše nájemného 34,-Kč/ m² v místě a čase obvyklém, tj. v A., přičemž založený Metodický pokyn MPSV č. 2/2006, tedy pouze interní nikoli zákonný předpis, se týkal doby před 1.1.2011, ale žádný jiný Metodický pokyn ve spisu založen nebyl; stejně tak nebyl založen žádný protokol ze dne 28.3.2011 o ústním jednání s žalobcem, ač je z něho citováno na straně 3 rozhodnutí KÚ ze dne 25.5.2011.

Za zjištěné situace i s ohledem na odůvodnění rozsudku NSS ze dne 3.10.2013 č.j. 3 Ads 104/2012-40, na jehož obsah zdejší soud pro stručnost odkazuje, jelikož je znám všem účastníkům tohoto řízení, *soud vyhověl žalobě a napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 25.5.2011 zrušil pro zjištěné vady řízení* (§ 78 odst. 1 věta první, odst. 3, 4 s.ř.s.) *bez jednání rozsudkem* (§ 76 odst. 1 písm. a), b) s.ř.s.), protože rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost a skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá ve spisu oporu a vyžaduje zásadní doplnění, a *věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení* (§ 78 odst. 4 s.ř.s.), jak vyplývá z *výroku I. rozsudku*, když i žalobní body uplatněné žalobcem byly shledány důvodnými. V dalším řízení se správní orgán bude řídit právním názorem soudu vyjádřeným v tomto rozsudku, jak vyplývá z § 78 odst. 5 s.ř.s., i když zdejší soud se nemůže vyjádřit k tomu, zda správní orgány v této věci aplikovaly předmětný metodický pokyn žalovaného, s nímž měl možnost seznámit se až nyní, v souladu se smyslem a účelem zákonné právní úpravy pomoci v hmotné nouzi tak, aby vyplnil mezeru po absentující právní úpravě cílového nájemného s účinností od 1.1.2011 v souladu se smyslem a účelem právní úpravy odůvodněných nákladů na bydlení v rámci posuzování nároku na doplatek na bydlení, jelikož předmětný metodický pokyn nebyl vůbec konkretizován v napadeném rozhodnutí (ani v předcházejícím rozhodnutí ze dne 6.4.2011), pouze bylo obecně uvedeno na straně 3: ...bylo na základě metodického vedení MPSV doporučeno vycházet z výše „v místě a čase obvyklého nájemného“. Teprve až vše rozhodné bude obsaženo jak ve správním spisu, tak i uvedeno v novém rozhodnutí (*odůvodnění*), může soud v případě podání žaloby přezkoumat, zda žalovaný aplikoval předmětný metodický pokyn v souladu s jeho účelem. Soud totiž není oprávněn ani schopen předvídat, zda byla či bude aplikace oprávněným správním orgánem provedena správně či nikoli, i když určitá míra pravděpodobnosti je odhadnutelná. Stejně tak soud není nadán schopností vědět, jaké písemnosti má správní orgán k dispozici, nejsou-li založeny ve správním spisu, a ani není povinen je od něho vyžadovat, jak uvedl i NSS.

Příslušný správní orgán v této věci nejprve založí do správního spisu písemnosti připojené ke kasační stížnosti (*kopie protokolu ze dne 28.3.2011 o ústním jednání s žalobcem*,

Metodický pokyn MPSV č. 4/2010 i sdělení pracovnice MěÚ ze dne 5.1.2011 zaslané odboru sociálních věcí Krajského úřadu Karlovarského kraje v souvislosti s Metodickým pokynem MPSV č. 4/2010, že výše v místě a čase obvyklého nájemného v A. činí 34,-Kč/m², což jim sdělila obchodní společnost TEBYT, s.r.o., která má na starosti bytové hospodářství v A.), přičemž k založení uvedených písemností do spisu správním orgánům nic nebránilo, bylo-li žalobcem podáno nejprve odvolání proti rozhodnutí MěÚ ze dne 6.4.2011 a poté i žaloba proti rozhodnutí KÚ ze dne 25.5.2011. Soud sice chápe, že se netisknou a tedy nezakládají veškeré informace získané z aplikačního programu OKnouze v souladu se zásadou rychlosti a hospodárnosti, avšak správní orgány jsou povinny předložit veškeré materiály, na jejichž základě rozhodly, tudíž v takovém případě musí obsah spisu řádně doplnit a předložit jej soudu, aby zbytečně nedocházelo k tomu, že je rozhodnutí správního orgánu zrušeno a věc vrácena žalovanému jako v této věci, jelikož skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá ve spisu oporu, nejsou-li založeny všechny podklady. I zdejší soud v rozsudku ze dne 31.7.2012 uvedl, že *lze využít i skutečnosti známé z úřední činnosti, ale ty musí být ve správním spisu obsaženy*, což v této věci nebylo splněno. Rovněž až z kasační stížnosti žalovaného vyplynulo, že bylo provedeno (*není však uvedeno datum*) místní šetření v bydlíšti žalobce pracovníky MěÚ, dle něhož žalobce ve skutečnosti obývá pokoj č. 24 na ubytovně (*není uvedena ani přibližná plocha pokoje*) a k tomu má volný přístup ke kuchyni, sociálnímu zařízení a neomezeně užívá společné prostory. *Po řádném doplnění správního spisu vydá správní orgán nové rozhodnutí*, jehož výrok i obsah bude v souladu s příslušnými ustanoveními správního řádu i zákona o hmotné nouzi, a i s dostatečně vyjádřeným shora citovaným názorem zdejšího soudu i NSS, v jehož odůvodnění uvede všechny rozhodné skutečnosti i vyčíslení cílového nájemného, které bylo žalobci započítáno do odůvodněných nákladů bydlení a zejména zdůvodní, proč nebylo započítáno nájemné v žalobcem tvrzené výši; rovněž má možnost využít i zveřejňovanou mapu nájemného, o níž se zmínil i NSS. Žalovaný se také plně vypořádá s obsahem odvolání žalobce namítajícím úplné vynechání § 33 a § 34 zákona, když v odůvodnění napadeného rozhodnutí není zmíněn důvod změny rozhodnutí výrokové části rozhodnutí MěÚ, ač dle názoru soudu bylo změněno tzv. záhlaví a nikoli samotný výrok.

Zdejší soud ohledně jeho výtky uvedené v rozsudku ze dne 31.7.2012 vůči žalovanému ohledně § 33 odst. 3 věty druhé zákona s ohledem na odůvodnění rozsudku NSS v této věci pouze připomíná, že *při rozhodování dne 31.7.2012 mu samozřejmě nemohl být znám závěr NSS vyjádřený ve věci téhož žalobce v rozsudku ze dne 19.6.2013 č.j. 3 Ads 68/2012-27*, tedy po více jak 10ti měsících od rozhodnutí zdejšího soudu.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 věta první s.ř.s., podle něhož účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce však žádné náklady řízení nepožadoval a žalovaný správní orgán nemá nárok na náhradu nákladů řízení ze zákona, i když byl úspěšný v řízení o jeho kasační stížnosti ze dne 3.9.2012, proto bylo rozhodnuto, jak uvedeno ve *výroku II. rozsudku*.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost *ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení* ve dvou písemných vyhotoveních u Nejvyššího

správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. *Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.*

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno; *neprípustnost kasační stížnosti je uvedena v § 104 s.ř.s.*

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 28. března 2014

JUDr. Alena Hocká
samosoudkyně